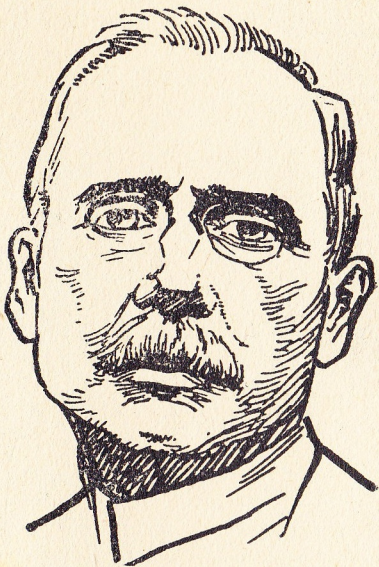

CONSTANT DE KINDER

't Is me steeds een groot genoegen met Stan — zoo als men hem noemt — te praten. Zijn gezelschap is goud waard, want hij is een onuitputtelijk vat van moppen. Wanneer hij 't kraantje opendraait, is er geen tegenhouden meer aan. Klinkklaar loopt het in een kristallen pot, spattend tot het schuimt en kookt. 't Gebeurt zelden dat deze pince sans rire, om zijn eigen grappen medelacht, maar als hij het doet, dan schuift een zon over de oppervlakkige strengheid van zijn gelaat en zijn schouders schokken. Dan hebt ge gansch Stan De Kinder, zooals hij steeds innerlijk leeft, voelt en bloeit. Hij is een onzer Vlaamsche humoristen, hij was het van jongsafaan, hij is het gebleven door zijn weelderig onderwijzersleven. Alle bewogenheden om hem verstarren op de olie van zijn geest.

En, zooals alle blijmoedige menschen, is hij iemand met een gouden hart. Voor een schreiend dier gaat hij straten om. Voor een schreiend mensch geraakt hij in groote beroering tot er verzachting komt in alle leed.

Hij heeft eens een boek geschreven, «Jan zonder Vrees uit het Krabbenstraatje». Deze Jan is het ridderlijkste, dapperste kereltje uit onze Vlaamsche letterkunde. Het is het lievelingsboek van jong en oud, vóóral van jong, die zich door edelmoedigheid in 't vuur laat brengen. Dit boek is als de quintessence van wat ieder rechtvaardige en doordrijvende knaap denkt en voelt. 't Is romantisch en 't is realistisch, 't is af en volmaakt. Er bestaan weinig schrijvers die zich zelf in een hunner

STAN DE KINDER

onderwerpen of helden zoo trouw hebben gegeven als Stan De Kinder in « Jan zonder Vrees », hij die zelf is « le Chevalier sans peur et sans reproche! »

Buiten zijn arbeid, die alle takken van de letterkunde omvat : romans, novellen, verhalen, spotverzen, gedichten, sprokjes, tooneel, ernstig of luimig, zacht of bijtend, prijzend of afkeurend, steeds gevoelig en boeiend en onderwijzend en stichtend, heeft Stan nog een stokpaardje : Hij is een razend zwemmer. Hij schreef zelfs een omvangrijk boek over zijn lievelingsonderwerp. Hij schreef het om wetenschappelijke reden, meer nog : uit humanitair belang. Hij wil het zwemmen vulgariseeren uit menschielvend doel. Van zwemmen tot redden! Als hij u over zijn stokpaardje te pakken heeft, dan kunt gij u wapenen met geduld. Men moet naar zijn theorieën luisteren. Stan is een volksvriend, zijn kunst is volksch, zijn wetenschap idem. Hij heeft een systeem, het systeem en het heeft schitterende resultaten gegeven. Hij wil er iedereen vertrouwelijk mede maken, het doen invoeren in scholen, kringen, in het leger. Stan is een doordrijver en menig legerhoofd heeft hij voor zijn systeem gewonnen.

Hij zelf, beweert hij, bekwam de ontwikkelin an zijn fizeike kracht door het zwemmen, behield zijn lenigheid, zijn sterkte, zijn frischheid en jongzijn door het zwemmen.

Stan is vijf en zestig jaar. Zijn gendarme-knevel is grijs, zijn haren dragen de kleur zijner jaren, zijn voorhoofd is, als dit van een denker, met rimpels doorploegd, maar zijn oog is jong en jong ook zijn hart. Er huist een knapenziel in zijn binnenst, een ziel van een jongetje dat nog de schoonste, blauwe idealen koestert, die wil groeien tot een volmaakt mensch, tot een mensch met verzuchtingen naar de letter van het Evangelie : Hebt elkander als broeders lief! Dit broederlijk verlangen, dat zoo diep menschelijk ideaal, zal Stan

torschen tot zijn jongsen stond, tot toonbeeld van allen, die den ouderdom zien naderen als een blijden Herfst-dag, omdat zij gedragen en gedegen zijn door een zonnige Lente en een weelderigen Zomer.

Welk een schoon mensch is hij, fizeik schoon en nog schooner van moreele kracht.

En steeds denk ik aan mijn vriend met een stille, een blijde ontroering.

In mijn tuin staat een Rozelaar met tot tegen den grond neerhangende takken. Als Juni de Zomerzonne over onze wereld zendt, wordt de Rozelaar getooid met honderden bloemen. Zij zijn verscheiden in grootte en in schoonheid, maar alle dragen het kenmerk van hun soort, verspreiden denzelfden geur die komt uit het hart van hun stam. Hij staat daar alleen om te groeien, te bloeien en schoon te zijn, overgoten van kleur en reuk. Van al de planten in mijn tuin is er mij niets zoo lief als het zicht van dit monument, drager van al die lachende rozen. Te zijner intentie doopte ik dit boekje "Bloemekens van den Vlaamschen Rozelaar", want ook op dezen Rozelaar zijn de bloemen niet van eenderen vorm of grootte, niet even schitterend en voornaam, maar alle zijn kinderen van denzelfden stam en ik heb hen allen lief om de schoonheid van hun Wezen.

Met grootere ontroering dan ik mij de nog levenden herinner, gaan mijn gedachten naar mijn vrienden die verscheiden zijn. Naar mijn vrienden die in het harte van ons denkend volk herdacht worden als zijn allernaaste bloedverwanten, als broeders. Daarom heb ik hun een plaats gegeven vooraan in dit boek opdat de allereerste gedachte van den lezer zou gewijd worden aan hun werk en aan hun dierbare nagedachtenis.

Antwerpen, 15 Oogst 1928.

LODE OPDEBEEK

BLOEMEKENS

VAN DEN

VLAAMSCHEN ROZELAAR

PORTRETTEEN DOOR
E. VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1928

INHOUDSTAFEL

	Bladz.
Voorwoord	5
Viktor Dela Montagne	9
Frans Coeckelbergs. — De briefdrager-folklorist	41
Lodewijk De Raet	59
Pastor Hugo Verriest	93
Emmanuel Hiel	113
Prosper Van Langendonck	125
Julius Sabbe	137
Jacob Smits	145
Alberic Deswarte	157
De Boschwachter	165
August Vermeylen	177
Felix Timmermans	187
Edmond Van Offel	213
Jef Mennekens	225
Pastoor Ph. Wabbes	233
A. Servaes	251
Bernard Tokkie	263
René Vermandere	273
Th. Coopman Tz.	281
Raf Van Os	287
Tony Van Os	315
Constant De Kinder	323
Jef Denijn	329